

RƏŞİD BƏRGÜŞADLI

TABU

(hekayə)

Hamının yanında davaya çağırmışdı, getməsəydim, sonra məktəbdə adıma söz çıxardı, illah da, Səlbinin gözünün içinə dik baxmamışdım. Amma o alçaq özüylə iki nəfər də gətirmişdi. Çatan kimi ağzımı açmağa da qoymadılar, saldılar məni ayaqlarının altına. İki gözüm bəs elomirdi dalbadal təklikləri izləməyə.

Hay-hayım gedib vay-vayım qalanda dedim ki, kişiliniz çatırsa, tək-tək gəlin. Onlar da dübarə tək-tək gəlib palaz kimi çırpıdılar məni. Çulumu güclə götürüb cumdum evə. Böyük qardaşım halımı görəb əlindəki baltanı oduna sapladı, - Ədə, səni kim bu kökə salıb?! - gözləri hədəqəşindən çıxmışdı yazığın. - Dağbəyi! - bir az da ağlamışdım. İkimizin də Səlbiyə aşiq olduğunu kimşə qulağına çatdırmışdı. Məni verdi qabağa, söyə-söyə dalımca ağzıköpüklü yüyürdü qoca çinarın yanına. Getməmişdilər, şaqqanaq çəkib gülürdülər. Bizi görcək təzədən üstümüzə yeridilər. Nurlanın söyüşü ağzından çıxar-çıxmaz ikimizi də ot xorumu kimi bürmələyib yan-yana qoydular, təzədən "nə yemisən-turşulu şilə!"

O gün yerli-dibli nəhs gəlmişdi... Evə çatanadək Nurlan məni yolboyu o ki var sille-şapalaq elədi, - Niyə üç nəfər olduqlarını demədin mənə?! - durduğu yerdə onu zibilə saldığım üçün çıxırımı çıxara bilmirdim. Elə bil üstümüzədən tank keçmişdi. Ah-uflla yolağadan qol-bo-yun həyəte girəndə dədəm gördü halımızı, - Bo!.. It cumub ə sizə, bu nə haldı?! - tərə kimi də çomağı əlindəydi. Nurlan məni keçə qiymətinə satdı dədəmə... Əqləroz, iki şifal da dədəm yun kimi çırpdı məni, - İtin küçüyü, çobanın oğluna nə yaraşır "zavmaq" qızına vurulmaq?! Başına yetim-yesir qızı qəhətdi?! Sənin eşqə düşsən vaxtındımı, a itdən süd əməni?! Kitab oxu, kitab! Oxu, adam ol, qurtar canını çəbanlıqdan!..

***

Oxudum və dədəmin dediyi adamlardan oldum. Çıxdım kənddən. İşi tərə gətirən indi şəhərə mənim yanıma cumur. Bir gün Dağbəyi də minnətə gəldi. Kənddə acın-

dan köpük qusurmuş. Şəhərdə uçuq-salxaq daxmada kirayənişin qalırmişlər. İş istəyirdi məndən. Səlbidən dörd uşağı vardı, hələ arsız-arsız üzümə irişdi ki, beşinciyə də hamiləymiş arvadı. O danışıqca məni necə təkliklədləri kino lenti kimi gözümün qabağında canlanırdı. Bəlkə də Dağbəyi o vaxtki davamızı unutmuşdu, amma mən bir zərrəsinə də unuda bilmirdim o qaramat günün. Onu bağban işinə götürdüm. Hər səhər qabağında ikiqat öylməyi ürəyimə yağ kimi yayılırdı. Tez-tez pəncərədən boylanırdım ki, işdən sivişiş kölgələnməsin, qoy gənəş onun keçəlini daha çox döysün. Anası şəhərə gələndən sonra Səlbi də idarəyə xadimə götürdüm. Səlbi hər dəfə "Allah atana rəhmət eləsin, sən olmasaydın uşaqlarım acından ölərdi", deyəndə ona qarşı kinim bir az səngiyirdi. Amma bir gün Dağbəyi kənddəki həmin ayrılmaz dostlarını da ərklə otağıma gətirəndə bildim ki, yox, unutmayıblar məni döydüklərini. Dostlarını otaqdan qovdum, amma həmin gündən başladım Səlbinin işində qüsurlar tapmağa. Dağbəyinin yanındaca arvadım quru yuyub yaş sərirdim. Bircə dəfə kişilini çatmadı ki, sözümlə çöndərsin, cavabımı versin. Əksinə, döşəməsiləni götürüb dəhlizi özü silirdi. Gül kollarını axşam işdən çıxanda tapdalayırdım, səhə işə yapışırdım Dağbəyinin xirdəyindən. Alçaldıqca alçalırdım, rəzil günə salırdım onu. Bir ara üç gün işə gəlmədi. Soruşdum, Səlbi dedi ki, qəssab işləyir. Ərinmədim, qəssabxananın sahibini tapdırdım və işdən qovdurdu onu. Dalınca da sifariş göndərdim ki, gəlib qancığımı da götürüb rədd olsun yanımdan. Suyu süzülə-süzülə gəldi, amma gözümün mütiyünü tökə-tökə yalvar-yaxar elədi ki, işdən qovsalar birdəfəlik batacaqlar və kəndə dönməyə məcburdular. Heç onları gözümədən iraq qoyarammı, kəndə geri dönmələrinə dözərəmmi! Dağbəyi adlı o alçağa həyatı zəhor eləmək boynumun borcudur. Məndən çəkəclərləri hələ qabaqdadır...

07.05.2020